

Ohře 1. - 7. července 2007

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Hanka F. a Zuzka H.

Neděle 1. července 2007 (Praha – Loket): Přestože jsme plánovali jet letos jihočeskou Lužnici, na níž nás loni nepustila povodeň, nakonec jsme vyrazili na západ na Ohři. To proto, že většina řek byla pro změnu nesjízdná z důvodů extrémního sucha. No a Ohře na tom byla z našich řek nejlépe. Takže jsme v neděli v poledne zamířili do osvědčeného Lokte nad Ohří. Cestou jsme se ještě pro jistotu zastavili v Karlových Varech, kde jsme si ověřili, že tábořiště v Doubí, kde jsme před třemi roky spali a hodlali jsme ho využít i tentokrát, je stále funkční. Počasí bylo báječné, teplota se blížila třicítce, ale předpověď nebyla příliš optimistická. Meteorologové se bohužel tentokrát nečekaně trefili a následující dny jsme si tak užili deště opravdu více než bylo zdrávo. Nyní se z nás ale při stavění nového stanu v loketském kempu pot jen řinul. Příjemné bylo to, že ačkoliv se tábořiště celkem zaplnilo, nebyl zde takový masakr, jaký zde obvykle v první prázdninový týden bývá. Správce nás sice několikrát pobízel, abychom se doslova „nalepili“ na již postavené stany, ale my si přesto vybojovali kolem sebe dostatek prostoru.

Po utáboření se jsme zajeli na návštěvu k babičce do nedalekého Horního Slavkova. Po návratu pak Pavel obnovil nápisy na Tsunami, jež Helča vloni pracně odstranila před tím než šla Tsunami reklamovat, protože jí do ní teklo. Spravil též šprajc na Žlababě, který se podařilo nějakým dementům na loděnici zlomit.

Odpočínuli jsme si a večer se přesunuli do kempovního bufýtku, kde též bylo docela volno. Páju jsme dali spát a s Kájou pak hráli kostky. U vedlejšího stolu nám k tomu bezvadně hrála kapela složená ze dvou kytar, mandolíny, banja a harmoniky. Helča a Pavel popíjeli G12 a k tomu dali pro zpestření dvě Ozónové díry, což byl ukrutný koktejl složený z dvou velkých panáků zelené s tonikem. Netřeba dodávat, že to byla smrtelná kombinace. Nicméně široká nabídka míchaných nápojů, jež zde nabízeli, obsahovala pouze podobné či ještě horší utrejchy, jež nemohly zachránit ani jejich poetické názvy, z nichž „Znásilněná Sněhurka“ byl ještě tak nejlepší. Později si k nám přisedla trojice postarších vodáků - manželský pár s kamarádem - a tak jsme s nimi hodili řeč. Po zavření bufetu a dopití zbytků jsme se při přesunu ke stanům ještě dali do řeči s partičkou Boleslaváků. Díky ozónovým dírám ale obsah našich hovorů navždy upadl v zapomnění.

Pondělí 2. července 2007 (Loket): Od brzkého rána se na nás z mraky potemnělé oblohy valil výživný hustý déšť. Investice do nového stanu se nám ihned zúročila, když jsme zůstali zcela v suchu, přestože se pod ním a v předsínce tvořily louže. V jedenáct hodin přestalo pršet, a tak jsme se vydali na procházku do města.

To od minule opět zkrásnělo, přibýly nové restaurace a lze říci, že zde konečně začali trochu využívat potenciál „menšího Krumlova“. Bylo docela teplo a bez deště to byl příjemný výlet. No a také jsme potřebovali trochu provětrat hlavy, po včerejšku trochu otupělé.

V centru jsme se prošli po náměstí s několika hezkými funkčními kašnami a pak zalezli na snídaňooběd do restaurace [v hotelu Goethe](#). Zde jsme si naladili žaludky pomocí čajíčků, vývaru, gulášku či smaženého krůtího řízku. Dohadovali jsme se přitom, zda si odpoledne vyvezeme lodě do Královského Poříčí či do Starého Sedla nebo jen za Loket, až jsme se nakonec shodli na Starém Sedlu. Jenže při návratu do kempu zase začalo asi na dvě hodiny vydatně pršet, a proto jsme již dnes na řeku nevyrazili. Tak jsme si zalezli do stanu a pěkně se

vyspali až do pěti hodin. Z domova jsme měli naložená masíčka, ale protože nebylo zrovna počasí na barbecue párty, tak jsme znovu zajeli k babičce do Slavkova, abychom si je zde opekli alespoň na pávni. Jenže po otevření sklenice se z ní vyvanul puch jak z ropuch. Raději jsme ji tedy rychle zavřeli, aby se masa nerozutekla po bytě, a vyhodili jí. No a k večeři byly párky a opečený točeňák.

Děti pak koukaly na pohádky v televizi a my zas po nich na předpovědi počasí, které ale nevěstily nic dobrého - skutečnost byla bohužel ještě o něco horší. V devět večer jsme se vrátili do kempu a pak opět poseděli v bufýtku. Dnes zde hrála jiná kapela - neméně dobrá jako ta včera. Tentokrát byla složena z basy, kytary a banja.

Dnes již zde bylo obsazeno, a tak jsme si pohotově rozložili naše sedačky a poseděli asi do jedné. Do Ozónových děr jsme ale tentokrát raději nešli.

Úterý 3. července 2007 (Loket – Karlovy Vary Doubí; 8,9 km): Počasí se alespoň pro dnešek docela zlepšilo, takže jsme konečně mohli vyrazit na řeku. Vstávali jsme docela brzy, asi již v osm hodin. Bylo znát, že jsme si včera odpoledne naspali do zásoby. Ráno, ještě když jsme polehávali ve spacáku, jsme se bavili poslechem rozhovoru Boleslaváků tábořících vedle nás. Nejprve se ozvalo: „To je smrad! Tys tu snad zaparkoval hovno!“ a později zoufalé: „Vstávej, už je úterý, zejtra máme vrátit loď o šedesát kilometrů dál!“ No hoši zde kalili už dva dny, a teď se probrali.

Po snídani a sbalení stanu a bagáže přešli Helča s Kájou autem na předměstí Karlových Varů - Doubí, kde u fotbalového hřiště vybudovali ležení na další dvě noci. Zpět do Lokte se vrátili autobusem. Zde na ně čekal Pavel s Pájou, která si hrála se stejně starou holčičkou Janou, dcerou jakési mamky, která trávila dovolenou v místním bufetu. Pavel mezitím pokecal s vodáky, co zde také čekali na návrat řidičů. Sluníčko se střídalo s mráčky, ale jinak bylo hezky a stejně jako včera i docela teplo.

Voda po deštích ještě trochu stoupla, a tak nás hnala rychle vpřed nádherným úsekem Svatošských skal. U Svatoše jsme udělali zastávku na svačinku a pak pokračovali dál. Vlastně jsme skoro vůbec nepádrovali a stejně nám to bezvadně ubíhalo. V Doubí jsme díky tomu byli asi za dvě hodiny, již kolem čtvrté. Vylezli jsme na břeh v místě, které Helča s Kájou dopoledne prozíravě označili hadrem, protože z řeky nebyla šance rozpoznat, že se za keři a stromy skrývá úzký průchod mezi zahrádkami až k tábořišti na hřišti. No a sotva jsme na břehu překloupili loď, začalo pro změnu pršet. Ještě, že už jsme měli postavený stan! Udivilo nás, že jsme zde byli jediní a samotníci - no asi to tu zná jen málo vodáků.

Brzy ale přestalo pršet, tak jsme se dali do kupy a zašli do zastřešené hospůdky U Dobráka Venouška, kde jsme s Kájou hráli Bang. Pája si našla nové kamarády a hráli si venku. Dali jsme asi čtyři pivka a zasněně začali přemýšlet o sanitárním večeru, kdy půjdeme v devět spát. A v tom nás šokoval telefonát od Hanky se Zuzkou, které právě dorazily taxíkem z Varů do Lokte, kde nás chtěly překvapit, ale nemohly najít kemp. Tak jsme jim jen řekli, ať se zase vrátí zpátky, no a za chvíli už byly s námi v Doubí.

Postavili jsme stan a začali pařit v hospůdce, kde ale oslavovali i nějací místní playeri z nohejbalového týmu, kteří pak vytáhli Dobráka Venouška a holky do Varů na tah. Jenže odjeli taxíky a slíbili ještě třetí pro ně. Pak se na to asi vyflákli, taxík nepřijel, a tak jsme si sedli k ohništi. Pavel namíchal plnotučný mix ginu s tonikem, jež jsme popíjeli a povídali si při tom. Dohadovali jsme se, jestli měl pravdu autobusák, který nám předtím v hospodě sliboval, že zítra ve dvanáct přijde definitivně sluníčko, a když ne, že si na něj máme stěžovat. Druhý den jsme mu pak spílali a slibovali mu deku, jestli ho někde potkáme. Nejdéle nakonec vydržely Helča s Hankou, asi do dvou, ale i je zahnal déšť do stanů.

Středa 4. července 2007 (Karlovy Vary): Celou noc přšlo a to až do půl deváté ráno. Dopoledne pak v krátkých intervalech následovala řada přeháněk. Posnídali jsme tedy ve stanech a čaj a kafičko si uvařili v dřevěném stánku u zahradního sezení u hospůdky. Normálně se v něm prodávají grilované speciality, nyní byl ale opuštěný.

Oproti předchozím dnům se trochu ochladilo, zejména pak při poryvech studeného větru. Na plavbu jsme tedy dnes rezignovali. Helča s Pájou jely na návštěvu k babičce do Slavkova, zatímco Pavel, Kája, Hanka a Zuzka vyrazili do centra Varů „na kus řeči s Renée Zellweger“. Správce Venoušek nás sice lákal, ať zůstaneme v tábořišti, že tam odpoledne mají přijet hrát tenis Bartoška, Polívka a Bohdalová, při pohledu na zataženou oblohu jsme ale usoudili, že se na to stejně vyprdnou.

Nejprve jsme si ale zajeli dokoupit zásoby jídla a pití do Intersparu a pak se rozdělili. Skupina Vary se svezla autobusem do centra a pak procházkou podél Teplé zamířili ke Kolonádě a Vřídlu. Při pohledu na stupínky na Teplé jsme si říkali, že když sem pustí vodu, tak to může být docela zajímavá atrakce tuto řeku splout. Ochutnali jsme též několik horkých pramenů. Vzorečky do špuntu od PET lahve byly ale asi maximem, jež jsme byli schopni a ochotni pozřít. Hitparádu pak suverénně vyhrál 30 °C pramen, po jehož degustaci málem vrhl i Kája, jenž do té doby tvrdil, že to není zase tak špatné. Teplé lázeňské oplatky byly o poznání chutnější.

Při návratu jsme se najedli u Terminálu v bistru Pupík. Jídla byla dobrá, pouze Zuzka dostala nechutný řízek osmažený asi ještě ve zmraženém stavu. Pavel si zase koupil k pití kolu, což výčepák okomentoval slovy: „Jste přesvědčený, že je to dobrá volba?“ Pavel mu pak později dal za pravdu, že neudělal dobře.

Večer jsme se po posezení v hospůdce u Venouška při hraní Člověče nezlob se přesunuli ke stanům, kde jsme si na dřevěné lavici rozložili občerstvení: oříšky, tyčinky, brambůrky, vodku s džusem, zbytek gin-toniku a víno, a poseděli zde asi do jedné hodiny.

Hanka se Zuzkou se zde pak ještě zdržely, když se rozhodly vypít zbytek lahví vína. Po třetí hodině je napadlo vyrazit do nedalekého non-stopu. Aby si nenamočily jediné suché boty, obuly se do žabek.

U non-stopu jim zastavili dva cikáni v příšerné sotva pojízdné plečce s návrhem, že je vezmou do centra. To byla „lákavá nabídka“, a tak si nastoupily, aby pak zažily vskutku komickou jízdu. Hoši byli lehce přiopilí, neměli asi ani papíry a jejich řidičské dovednosti také byly pozoruhodné, což dosvědčuje komentář spolujezdce na řidičovu jízdu: „Tý móre, ty řídíš jak čůrák, puč mi to, mě je aspoň sedmnáct.“ Nakonec je naštěstí zastavili policajti, čehož využily k tomu, aby zmizely. V centru pak zapařily asi do sedmi hodin v několika stáncích, jichž bylo město pulsující filmovým festivalem plné. Při své obchůzce si sundaly žabky, které jim v mokru klouzaly, takže tam pak pochodovaly bosé. Ráno se vrátily autobusem, když samozřejmě nejprve vlezly do špatného, který je nezavezl do Doubí, ale jen k Intersparu.

Čtvrtek 5. července 2007 (Karlovy Vary Doubí – Radošov; 23,2 km): Od rána zase přšlo a navíc se citelně ochladilo. Pavel s Kájou ale již byli rozhodnuti dnes vyplout za každou cenu. Původní plán, že nejprve pojedou kluci s holkami, které v půli cesty na Hubertusu vystřídá Helča s Pájou, ale brzy padl. Holky po nočním dobrodružství plavbu vzdaly a v hrozném počasí nevyrazila ani Helča s Pájou. Odjeli tedy autem do 50 kilometrů vzdáleného Světce na návštěvu na chalupu k Fučíkům. Jitčino telefonické pozvání, abychom zde pobýli, že zde jsou na kolech s Pecháčkama, Veithovými a Hřebíkama, bylo totiž v tom marastu lákavé.

Ve čtvrt na dvě Pavel s Kájou vypluli se Žlababou na 23 kilometrů dlouhou plavbu. Zrovna v tu chvíli vylezlo sluníčko, tak byli celí natěšení, že bude konečně hezky, než ale dopluli k [Tuhnickému smrťáku](#), tak zase začalo přšet. Řeka ale tekla velmi svižně, a tak Vary projeli

poměrně rychle. Vychutnali si též jez [U Solivárny](#), přes který se valilo docela požehnané množství vody. Kája, jehož Pavel pustil na zadáka, si mnul ruce, že po letech „příkoří“ konečně spláchne háčkovská vlna tátu, ale jeho snahu nasměrovat loď do největší vlny, Pavel zatřhl, a tak byl přiděl vody docela malý.

Stále střídavě přšelo, a též se začaly ozývat jejich žaludky, tak na konci Varů v Dalovicích zastavili u hospůdky, kde bylo i malé tábořiště. Na zahřátí si dali horkou čokoládičku a nasýtli se gulášovkou, tláčou a párky.

Když později vylezli z hospody, zase začalo pršet a pak k jejich radosti vylezlo sluníčko. Jenže jen na chvíli a zase se schovalo a začal vát vítr. Bláznivé počasí.

V pohodě dopluli k Hubertusu, kde byly hezké vlnky, vody rozhodně nebylo málo. V peřeji trénovalo jen několik kajakářů, a tak si jí sjeli největšími vlnami nedbajíc slalomových branek, o jejichž čisté proplutí se ani nesnažili. Kája, už zase na háčku, to schytl naplno, neoprén ho ale ochránil spolehlivě. A pak pokračovali hezkým peřejnatým úsekem uprostřed lesnaté krajiny. Žlababa jen letěla vpřed a za chvíli byli v Dubině, spluli po spádově desce [jez](#), a pak profrčeli ještě parádní peřejkou v Kyselce, kde zase s nadšením vlétli do těch nejvyšších vln.

V šest hodin byli v deštěm rozmáčeném tábořišti v Radošově, kde počkali na Helču, jež sem pro ně přijela. Byla ale už zima a pořád poprchávalo.

Večer jsme se pak všichni sesedli v chalupě u Fučíků, popíjeli točené pívko, opekli si buřty v krbu a pokecali. Nejdéle vydržela Helča s Jitkou.

Pátek 6. července 2007 (Hubertus – Radošov; 10,6 km): Přespali jsme v pohodě ve stanech postavených na prostorné zahradě, jen nás zde ale pořád oblézaly desítky slimáků. Oproti včerejšku bylo ráno již tepleji a navíc Pavel F. přišel s informací, že radar na netu ukazuje, že ve dvě hodiny bude na Ohří sluníčko. Po zkušenostech s autobusákem ve Varech jsme byli trochu opatrní, ale stejně jsme byli rozhodnutí dnes vyrazit na řeku. Pavel tedy po snídani a sbalení bagáže odvezl Helču, Káju, Hanku a Zuzku na Hubertus. Ještě počkal na to, jak ho s přehledem Kája a Helča sesinglují, a pak vyrazil zpět na chatu pro Páju a bagáž.

Plavba nezačala nejšťastněji, protože Zuzku bodla včela. Když pak na ní v hospodě v Dubině nadávala, jakýsi místní senilní zemědělec jí radil: „Na to je nejlepší mazut z uší. Tady mladej ho má určitě dost,“ a už se chtěl začít hrabat Kájovi v uchu. Hanka ho pak doplnila lidovým „moudrem“, že na spáleniny jsou zase nejlepší smrkance, takže slabší povahy by si s nimi asi moc nepovídaly.

No a protože předpověď Pavla F. byla docela přesná a počasí se nakonec vyvedlo, když zejména na sklonku odpoledne bylo již krásně slunečno, a voda k tomu bystře proudila, byla plavba pohodová. Po doplutí do Radošova počkali na Pavla s Pájou v hospodě u kempu Na Špici. Ten mezitím postavil stany v osvědčeném kempu u Jakobovského mlýna, kam se všichni následně přesunuli.

Zde nás později pobavila Pájinka, která vážně holkám při jejich odchodu do sprchy radila: „A umyjte si tamto.“ Myslela sice špinavou karimatku, ale vyznělo to úplně jinak.

Večer jsme se navečeřeli u stanů. Pavel s Helčou si ohřáli medovinu a když připravovali druhou várku, tak jim od plynového vaříče vzplála, takže ji měli flambovanou. Po uložení Páji k spánku se přesunuli do [hospody](#) ve mlýně, kde Hanka se Zuzkou držely místa. S Kájou jsme zde pak chvíli mastili prší. Dlouho zde byl jen tradiční hospodský hluk, ale kolem desáté konečně začala hrát kapela s basou, kytarou, mandolínou a harmonikou a byla pohoda.

V jednu chvíli nás rozesmála Hanka, která si náhle začala ukazovat na kalhoty se slovy: „Já mám na sobě hovno ... fakt hovno!“ potvrdila, když si přičichla, a odešla se „vyprat“ na záchod. Ostatní to pochopitelně okomentovali slovy: „Vždyť jde jen o hovno,“ či „Neřeš

každý hovno.“ Hlavně to ale byl impuls k delší debatě na oblíbené téma: hovna, sračky, zvrátky.

Helča s Hankou a Zuzkou nakonec vydržely v hospodě do zavíračky, načež se přesunuly ke stanům, kde povídaly s jinou partou vodáků skoro do rána.

Sobota 7. července 2007 (Radošov – Jakubov; 9,0 km): Od brzkého rána bylo konečně nádherné slunečné počasí a teplo. Jen občas foukl poryv větru, ale stejně jsme si posteskli nad tím, že takhle nebylo celý týden. Po snídani jsme si sbalili a v poledne přešli do Radošova. Cestou jsme vyložili holky u nádraží ve Vojkovicích. Po noční pařbě a dopolední přesnídávce v podobě pivka a rumu již nebylo překvapením, že dříve než na nádraží zamířily nejprve do hospůdky. No a to ještě před nimi byla nekonečná cesta vlakem, když namísto spánku byly oblaženy dotěrným průvodčím, který si s nimi chtěl celou cestu povídat.

V Radošově jsme složili lodě na kýčovitě travnaté loučce u řeky. Pavel s dětmi šel do hospůdky v kempu Na Špici na oběd, kde si pochutnali na kuřecích řízcích a Pája na palačince se zmrzlinou, zatímco se Helča vrátila s autem do Jakubova. Do Radošova se pak dostala pomocí kombinace stopu a autobusu.

Kolem druhé jsme vypluli. Jen jsme přenesli nebezpečný [Radošovský jez](#) s hrozivým vývařištem, který tam nějaký debil zrovna sjížděl na pálavě. Byl sice úspěšný a jistil ho kamarád koňadrou přivázanou za příď, ale stejně to byl zbytečný risk. Pak nás již řeka nesla rychlým proudem krásným peřejnatým úsekem v překrásné zalesněné krajině Doupovských hor. Plavbu rychle tekoucí vodou s lahůdkami v podobě peřejek Velichov a Vojkovice jsme si opravdu vychutnali.

Ve Vojkovicích si skočila do hospůdky U Lípy na oběd i Helča. Pavel s Pájou jí doprovodili, zatímco Kája se cachtal v řece a lovil kamínky. I zde jsme museli při pobytu v nově vybudovaném velkém zahradním sezení konstatovat, že se vesnice kolem Ohře dávají dohromady a s tím se zlepšuje i servis pro vodáky.

Jízda byla i poté pohodová a rychlá, a tak jsme byli v Jakubově již před pátou hodinou. Po naložení bagáže a lodí jsme pak zamířili domů z akce, jež se přes nepřízeň počasí a nízkou účast vydařila. Ohře se navíc od minule opět zlepšila co do nabídky pro vodáky, byť její potenciál k růstu je stále vysoký. Přibýly nové hospůdky i menší tábořiště. Zejména na začátku prázdnin, kdy je Vltava doslova předimenzovaná, je to ale velmi dobrá alternativa k této řece. Lákadel je zde více než dost, za zmínku stojí zejména Loket s hradem a historickým centrem, Karlovy Vary žijící filmovým festivalem, žulové Svatošské skály, nádherná krajina Doupovských hor a Slavkovského lesu, pro vodáky pak peřeje Hubertus, Kyselka, Velichov a Vojkovice....